

KRÁSNÁ MARGARET

H. Rider Haggard

Splendidum družstvo

KRÁSNÁ MARGARET

H. RIDER HAGGARD

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

KRÁSNÁ MARGARET

Copyright © H. Rider Haggard, 1907

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Translation © Tereza Novotná, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-330-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-331-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-332-8 (PDF)

Z amerického originálu *Fair Margaret* by *H. Rider Haggard*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

PETER SE POTKÁ SE ŠPANĚLEM
JOHN CASTELL
ZAMILOVANÝ PETER
MILENCI
TAJEMSTVÍ JOHNA CASTELA
ROZDĚLENÍ
NOVINKY ZE ŠPANĚLSKA
D'AGUILAR ŽÁDÁ MARGARET O RUKU
PAST
PRONÁSLEDOVÁNÍ ÚNOSCE
SOUBOJ NA POTÁPĚJÍCÍ SE LODI
OTEC ENRIQUE
DOBRODRUŽSTVÍ V HOSTINCI
OKOUZLUJÍCÍ INESSA
PETER HRAJE SVOU ROLI
INESSA CHYSTÁ POMSTU
SPIKNUTÍ
ZNOVU VE VĚZENÍ
BETTY PLATÍ SVŮJ DLUH
ISABELLA ŠPANĚLSKÁ
BETTY U SOUDU
PŘESVĚDČENÍ JOHNA CASTELA
OTEC ENRIQUE NA PRAHU SMRTI
BITVA NA ŽIVOT A NA SMRT
MARGARET ODPLOUVÁ, ALE JE TU PROBLÉM...
EPILOG

PETER SE POTKÁ SE ŠPANĚLEM

Stalo se tak jednoho jarního dne šestého roku vlády anglického krále Jindřicha VIII.

V Londýně se konala velká oslava – Jeho Veličenstvo otevřelo nově svolaný parlament a oznámilo svým věrným poddaným, že hodlá napadnout Francii a osobně vést anglickou armádu. Lidé tuto zprávu uvítali radostným výkřikem. Pravda, tehdy v parlamentu zazněla narážka, že válka si vyžádá peníze, vyvolala mnohem menší nadšení. Ale dav u parlamentu, který sestával převážně z lidí, kteří nemuseli vyndat své peníze, se o tento aspekt věci nestaral. Když se objevil král obklopený brilantní družinou, dav začal vyhazovat klobouky do vzduchu a křičet, až ochraptěl.

Král, již unavený muž, navzdory svému mládí, s hubenou a nervózní tváří, se trochu ironicky usmál. Vzpomněl si však, že on, který zaujímal poněkud nejisté postavení na trůnu, by se měl z těchto pozdravů radovat, pronesl několik milostivých slov a vpustil tři občany k sobě. Král dokonce některým nemocným dětem dovolil, aby se dotýkaly jeho šatů – to je mělo vyléčit ze zlého ducha. Jeho Veličenstvo se zastavilo, aby přijalo petice od chudých, předalo je

jednomu ze svých důstojníků a za nového jáso tu pokračovalo do Westminsterského paláce na hostinu.

V králově družině byl také velvyslanec de Ayala, který zastupoval na anglickém dvoře panovníky Španělska Ferdinanda a Isabellu. Doprovázela ho skupina luxusně oblečených šlechticů. Soudě podle místa, které Španěl v průvodu obsadil, zde byla jeho země velmi vážená. A jak by to mohlo být jinak – vždyť před čtyřmi lety byl princ Artuš, nejstarší syn krále, kterému tehdy byl teprve rok, oficiálně zasnouben s dcerou Ferdinanda a Isabelly, infantkou Kateřinou, které bylo devět měsíců. V té době se skutečně věřilo, že náklonnost princů a princezen by měla být předem zaměřena na cestu prospěšnou pro jejich korunované rodiče a vychovatele.

Nalevo od velvyslance na skvělém černém koni jel vysoký Španěl, oblečený bohatě, ale jednoduše v černém sametu; jeho černý sametový klobouk zdobila jediná perla. Byl to pohledný muž ve věku kolem pětatřiceti let, s přísným a ostře tvarovaným obličejem a ostrýma černýma očima. Říká se, že v každém člověku lze najít podobnost – někdy samozřejmě dost vzdálenou a přibližnou – s nějakým zvířetem nebo ptákem. V tomto případě to bylo okamžitě patrné. Velvyslancův společník připomínal orla a obraz orla náhodou nebo podle návrhu zdobil livreje jeho služebníků a postroj jeho koně. Jeho pohled, zahnutý nos, hrdý a panovačný vzhled, tenké, dlouhé prsty, rychlost a ladnost pohybů – všechno na něm připomínalo krále ptáků. Tuto podobnost naznačovalo i heslo, které říkalo, že majitel najde vše, co hledá, a vezme si vše, co najde. S opovržlivým a znuděným pohledem sledoval rozhovor anglického krále s vůdci davu.

„Připadá vám tahle scéna divná, markýzi?“ oslovil ho velvyslanec.

„Tady v Anglii, pokud vaše Eminence nebude nic namítat, říkejte mi seňore,“ odpověděl důstojně, „señor d’Aguilar.““

„Upřímně řečeno, seňore d’Aguilare, je tu jedna věc, které nerozumím: proč – a já vím, že jste se vzdal politické kariéry – proč se stále oblékáte do černého? Při vašich možnostech a konexích...“

Señor d’Aguilar se usmál: „Chcete říct, že někdy cestuji za svými vlastními zájmy? No máte pravdu. Zřekl jsem se světské ješitnosti – působí potíže a pro některé lidi, kteří jsou urození, ale nemají odpovídající práva, je to velmi nebezpečné. Z žaludů této marnivosti často vyrůstají duby, na kterých jsou zavěšeny.“

„Nebo lešení, na kterých jsou odřezávány hlavy. Seňore, blahopřeji vám: máte moudrost, která ví, jak vytáhnout to hlavní, odhodit iluzorní stranou. To je tak vzácné.“

„Ptáte se, proč neměním styl oblečení,“ pokračoval d’Aguilar a nevěnoval pozornost přerušení. „Abych byl upřímný, Vaše Eminence – z osobních důvodů. Mám stejné slabiny jako ostatní lidé. Můžu se nechat unést krásnýma očima nebo oslepit pocitem nenávisti, a to všechno je neslučitelné s černým nebo červeným oblečením.“

„Nicméně ti, kdo je nosí, jsou za to vinni,“ poznamenal velvyslanec významně.

„Ano, Vaše Eminence, a to hanobí svatou církev. Vy, jako její služebník, to víte lépe než kdokoli jiný. Nechme všechno zlo zemi, ale církev, stejně jako nebe, musí být nad tím vším, ničím neposkvrněná. Ať je příbytkem modlitby, milosrdenství a

spravedlivého soudu, kam noha hříšníka, jako jsem já, nevkročí,” d’Aguilar se znovu pokřižoval.

V jeho hlase bylo tolik upřímnosti, že de Ayala, který věděl něco o pověsti svého partnera, se na něj zvědavě podíval.

“Opravdový fanatik,” pomyslel si de Ayala, “a pro nás užitečný člověk, i když velmi dobře ví, jak získat radost z církve i života.”

Nahlas řekl: „Není divu, že svatá církev se raduje, že má takového syna, a její nepřátelé se třesou, když pozvedne svůj meč. Nicméně, pane, stále jste mi neřekl, co si myslíte o celém tomto obřadu a lidech zde.“

„Tyto lidi, Vaše Eminence, dobře znám – koneckonců už jsem tu žil a mluvím jejich jazykem. Proto jsem opustil Granadu a dnes jsem zde, abych to pozoroval a podal zprávu...“ odmlčel se a dodal, „co se týče obřadu, kdybych byl králem, choval bych se jinak. Koneckonců, právě teď jsou davy v této budově zástupci komunit, myslím, že si tak říkají? – málem vyhrožoval jejímu korunovanému vládci, když potupně požádal o bezvýznamnou částku bohatství země, aby mohl vést válku. Viděl jsem, jak zbledl a třásl se před těmito hrubými hlasy, jako by jejich pouhý zvuk mohl otřást jeho trůnem. Ujišťuji vás, Vaše Eminence, že přijde čas, kdy Anglii budou vládnout stejné komunity. Podívejte se na muže, kterého Jeho Veličenstvo drží za ruku. Koneckonců, král stejně jako já ví, že je to kacír, a pokud měl král pravdu, měl by být tento muž za své hříchy poslán na kůl. Podle informací, které jsem včera dostal, vystoupil proti církvi...“

„Církev a její služebníci na to nezapomenou, až přijde čas,” řekl de Ayala. „Audience však skončila a Jeho Veličenstvo nás zve na hostinu, kde nebudou žádní kacíři, kteří nás dráždí, a protože je

půst, nebude skoro žádné jídlo. Pojdme, pane, jinak blokujeme cestu.“

Uběhly tři hodiny, slunce už zapadalo. Bylo načervenalé, navzdory začátku jara; v bažinatých polích Westminsteru byla zima. Prázdný pozemek naproti paláci, kde se hostina konala, byl přeplněný londýnskými měšťany. Dokončili svou každodenní práci a přišli se podívat na královskou oslavu. V tomto davu vzbudili pozornost muž a dáma v doprovodu hezké mladé ženy.

Muž vypadal na třicet let. Byl oblečen skromně, jak se obvykle oblékali londýnští obchodníci; na opasku mu visel nůž. Byl dobrý šest stop vysoký. Jeho společník, zahalený do pláště lemovaného kožešinou, byl také vysoký. Přísně vzato, mohl být ten muž jen stěží nazván hezkým – jeho čelo bylo příliš vysoké a jeho rysy byly ostré. Navíc pravou stranu jeho hladce oholeného obličeje, od spánku až po ráznou bradu, protínala načervenalá jizva po úderu mečem. Přesto byl tento obličej otevřený, odvážný, i když poněkud přísný, a šedé oči vypadaly upřímně. Nebyla to tvář obchodníka, ale spíše muže urozeného původu, zvyklého na tažení a války. Měl nádhernou, hbitou postavu a jeho hlas, když mluvil, což se stávalo velmi zřídka, zněl jasně a příjemně.

O postavě jeho společnice bylo těžké něco říci, protože byla skryta pod dlouhým pláštěm, ale tvář, která vyhlížela zpod kápě, když otočila hlavu a dopadaly na něj paprsky zapadajícího slunce, byla nápadná svou krásou. Margaret Castelllová, nebo, jak se jí říkalo, krásná Margaret, zastínila svou vzácnou krásou ostatní ženy až do konce svého života. Její obličej svými jemnými tóny a zaoblenými liniemi připomínal květinu. Zdobilo ho sněhově bílé, jasné čelo a plné světlé rty. Ale abychom pochopili tajemství kouzla,

kteřé jí odlišovalo od ostatních krásných žen té doby, bylo nutné podívat se jí do očí. Nebyly modřé nebo šedé, jak by se dalo podle pleti očekávat, ale obrovské černé, lesklé jako jelení; byly orámovány černými, zakřivenými řasami. Nebylo možné odtrhnout se od těchto očí, jako řekněme od růže ležící ve sněhu nebo od jitřní hvězdy jiskřící v předúsvitní mlze. A navzdory plachosti těch očí trvalo muži dlouho, než na ně zapomněl, zvláště když viděl Margaretiny oči v kombinaci s tmavě hnědými vlasy, které jí ve vlnách spadaly přes ramena.

Peter Broome – tak se ten muž jmenoval – se poněkud neklidně rozhlédl a nakonec se obrátil k Margaret: „Máme zůstat tady, sestřenko? Je tu spousta obyčejných lidí. Tvůj otec se může zlobit.“

Zde by mělo být vysvětleno, že ve skutečnosti byl rodinný vztah mezi Peterem a Margaret mnohem méně blízký – jen vzdáleně příbuzný z matčiny strany – ale říkali si tak, protože se to hodilo a mohlo to znamenat hodně nebo nic.

„Proč?“ namítla. V jejím hlubokém a měkkém hlase byl slabě znatelný cizí přízvuk, jemný jako ranní jižní vítr v noci. „S tebou,“ a s potěšením pohlédla na jeho vysokou, odvážnou postavu, „ se nemám koho bát. A opravdu chci vidět krále blíž. A Betty o tom také sní. Je to pravda?“ obrátila se ke své společnici.

Betty Deanová byla Margaretina sestřenice, ačkoli její vztah k Peteru Broomovi byl již velmi vzdálený. Betty byla urozeného původu, ale její otec, divoký a rozpustilý muž, zlomil její matce srdce a zemřel po ní a nechal Betty v péči matky Margaret, v jejímž domě vyrůstala.

Betty byla svým způsobem pozoruhodná jak vzhledem, tak povahou.

Krásná, skvěle stavěná, silná, s velkýma, odvážnýma modrýma očima a jasnými, plnými rty, vyznačovala se odvahou a přímostí.

Jako romantická a ješitná žena Betty milovala společnost mužů a ráda je ještě více potěšila. Ve svých pětadvaceti letech však byla poctivou dívkou a uměla si stát za svým, jak měla možnost vidět řada jejích fanoušků. A přestože Betty zaujímal spíše nízkou pozici, hluboko uvnitř byla velmi hrdá na svůj původ a byla velmi ambiciózní. Její nejhlubší touhou bylo vdát se tak, aby se dostala do postavení, o které ji připravilo otcovo šílenství – pro dívku, která byla něco jako služka a navíc bez věna, to byl docela těžký úkol. A nakonec k dotvoření jejího popisu nutno dodat, že svou sestřenicí Margaret milovala víc než kohokoli jiného na celém světě, i když Petera si neméně vážila, pravděpodobně proto, že ať se snažila sebevíc, její krása ho nechávala naprosto chladným.

V odpovědi na Margaretinu otázku se Betty zasmála: „Rozhodně! Přeci jen se tak málokdy dostáváme z Holbornu a nerada bych přišla o příležitost podívat se na krále a jeho dvůr. Peter je však tak prozíravý, že ho vždy poslechnu. Navíc se začíná stmívat.“

„Dobře,“ odpověděla Margaret s povzdechem a mírně pokrčila rameny, „pokud jste oba proti mně, budu muset jít. Ale až půjdu příště ven, sestřenko a Petere, půjdu s někým vstřícnějším.“

Otočila se a začala se rychle prodírat davem. Než ji mohl Peter zastavit, Margaret zabočila doprava, kde bylo více místa, a ocitla se na plošině před halou. Shromáždili se zde vojáci a služebníci s koňmi, kteří čekali na své pány. Dav se za Margaret sevřel a Peter s Betty od ní zůstali několik minut odříznuti.

Margaret se náhle ocitla sama mezi vojáky, kteří tvořili stráž španělského velvyslance de Ayala. Tito vojáci se vyznačovali svou arogancí a hrubostí – byli si jisti úplnou beztrestností, protože věděli, že postavení jejich pána bude vždy jejich ochranou. Kromě toho byli téměř všichni opilí.

Jeden z těchto lidí, statný rusovlasý Skot, kterého diplomat-kněz odvezl ze své rodné země, kde byl předtím velvyslancem, před sebou nečekaně spatřil mladou a krásnou ženu, rozhodl se, že se na ni podívá zblízka a uchýlil se k hrubému triku. Skot předstíral, že klopýtl, popadl Margaretin plášť, zdánlivě, aby se uklidnil, a silou ho stáhl, čímž odhalil okouzující obličej a štíhlou postavu.

„Přátelé,“ křičel chraplavým, opilým hlasem, „tahle malá holubice sem přiletěla, aby mi dala pusu!“ A sevřel Margaret dlouhýma rukama a pokusil se ji přitáhnout k sobě.

„Petere! Pomoc, Petere!“ křičela Margaret a zoufale se bránila.

„Ne, krásko,“ odpověděl opilý Skot, „Andrew není horší než Peter.“

Jeho přátelé přivítali tuto poznámku hlasitým smíchem, protože věděli, že Skot se jmenuje Andrew.

V příštím okamžiku se však znovu rozesmáli, ale z jiného důvodu. Andrew měl pocit, jako by byl v sevření hurikánu. Margaret se mu vytrhla z rukou a on sám vyletěl na stranu jako kolovrátek a padl tváří dolů s hroznou silou.

„Tohle je Peter!“ zvolal jeden z vojáků španělsky.

„Ano, má stálou svatou nábojnici,“ odpověděl druhý.

A třetí začal zvedat ležícího Andrewa. Pohled na Skota byl děsivý. Klobouk odletěl a jeho ohnivě rudé vlasy byly umazané od bláta. Při pádu si navíc zlomil nos o kameny a po obličeji mu tekla

krev. Jeho malé červené oči divoce jiskřily jako oči fretky a jeho tvář zešedla bolestí a vztekem. Zavrčel něco ve skotštině, vytasil meč a vrhl se na svého protivníka se zjevným úmyslem ho zabít.

Peter byl bez meče a ani nestihl vytáhnout svůj krátký nůž.

V ruce však měl tlustou hůl s železným hrotem. A než mohla Margaret rozhodit rukama a Betty zakňučet, Peter meč odrazil a než mohl Skot znovu zaútočit, udeřil ho holí. Strašlivá rána zasáhla Skota do ramene až zavrával. „Pěkný záběr, Petere! Výborně, Petere!“ křičeli diváci.

Ale Peter je neviděl ani neslyšel – byl oslepen vztekem kvůli urážce, kterou Margaret postihla. Hůl znovu vyletěla nahoru, ale tentokrát dopadla vší silou na Skotovu hlavu, rozštípla ji jako skořápku od vejce a pachatel padl mrtvý.

Chvíli bylo ticho – vtip skončil tragédií. Nakonec jeden ze Španělů při pohledu na mrtvého na zemi zvolal: „Ve jménu Boha, náš muž byl zabit! To mu neprojde!“

Mezi přáteli mrtvého se ozvalo mumlání a jeden z nich vykřikl: „Sejměte ho!“

Peter se vrhl kupředu a popadl Skotův meč ze země. Přitom hůl odhodil a levou rukou vytrhl dýku z pochvy. Nyní se Peter připravil na setkání se svými nepřáteli. Jeho vzhled byl tak divoký a bojovný, že ačkoli se ve vzduchu blýskaly čtyři meče, protivníci se zastavili. Peter však pochopil, že tolika nepřátelům nemůže obstát, a poprvé za celou tuto scénu zazněl jeho hlas: „Britové!“ křičel hlasitě, aniž by otočil hlavu a nespustil oči ze svých nepřátel. „Opravdu budete stát opodál a dívat se, jak mě ti španělští psi zabíjejí?“

Nastala krátká pauza a pak se ozval hlas: „Přisahám, že ne!“ vysoký, ozbrojený muž z Kenta se ocitl vedle Petera. Kolem levé

ruky měl omotaný plášť a v pravé držel tasený meč.

„A já taky ne!“ křičel další. „Peter Broome a já jsme spolu bojovali.“

„A já taktéž ne!“ odpověděl třetí. „Jsme krajané z Essexu!“

Neuplynula ani minuta, když se vedle Petera shromáždila poměrně působivá skupina silných a vysokých Angličanů. Nepřátelské síly se ukázaly být přibližně vyrovnané.

„To už stačí,“ řekl Peter. „Chceme, aby boj byl spravedlivý. Přátelé, starejte se o ženy. A vy, vrazi, chcete-li si vyzkoušet, jak Angličané umí zacházet s mečem, vyjděte ven. A pokud jste zbabělci, nechte nás v tichosti odejít.“

„Pojďte ven, vy cizí zbabělci!“ dav, kterému se tyto násilné a privilegované strážce nelíbily, začal dělat hluk.

Nyní se krev Španělů již vařila – staré národní nepřítelství se probudilo. Seržant lámanou angličtinou zakřičel na Margaret několik špinavých kleteb a vyzval své kamarády, aby „podřezali hrdla londýnským prasatům“. V načervenalých paprscích zapadajícího slunce se ocel mečů zajiskřila šarlatovým plamenem, ještě vteřina – a rozpoutal by se krvavý boj.

To se však nestalo. Vysoký lord, schovaný ve stínu pozoroval celou tuto scénu, se postavil mezi protivníky a odtáhl meče, které byly připraveny zkřížit.

„To stačí,“ řekl d’Aguilar klidně španělsky (neboť to byl on). „Blázni! Chcete, aby byli všichni Španělé v Londýně roztrháni na kusy? Pokud jde o to opilé zvíře,“ dotkl se nohou Andrewovy mrtvoly, „za to si může on. Kromě toho to nebyl Španěl a vy se nemusíte mstít. Poslouchejte mě. Nebo vám mám říct, kdo jsem?“

„Známe tě, markýzi,“ odpověděl seržant poslušně. „Schovejte si meče, přátelé. Koneckonců to není naše věc.“

Vojáci se zjevným odporem uposlechli, ale v tu chvíli se objevil de Ayala. Už byl informován o smrti svého sluhy a rozzuřený velvyslanec hlasitě požadoval vydání muže, který zabil Skota.

„Petera nevydáme španělskému knězi!“ řval dav. „Pojď sem a zkus si ho vzít, jestli chceš!“ Všichni byli opět nachystání k boji a Peter a jeho přátelé se připravovali na bitvu.

Blížila se bitva, navzdory D' Aguilarově snaze jí zabránit, ale hluk najednou začal utichat a zavládlo ticho. Mezi pozvednutými meči kráčel malý, bohatě oblečený muž. Byl to král Jindřich.

„Kdo se odvážil tasit meče v mých ulicích, před samotnými dveřmi mého paláce?“ zeptal se ledovým hlasem.

Tucet rukou ukázal na Petera.

„Mluv,“ přikázal mu král.

„Margaret, pojd' sem!“ vykřikl Peter.

A dívka byla přitlačena k němu.

„Vaše Veličenstvo,“ řekl Peter a ukázal na Andrewovu mrtvolu, „tento muž chtěl urazit dívku, dceru Johna Castella. Já, její bratranec, jsem ho odhodil. Pak vytasil meč a zaútočil na mě a já ho zabil holí. Tam leží. A Španělé – jeho spojenci – mě chtěli zabít. Zavolał jsem Brity o pomoc. To je vše.“

Král si ho prohlédl od hlavy k patě.

„Obchodník s oblečením,“ řekl, „a podle vzhledu válečník. Jak se jmenuješ?“

„Peter Broome, Vaše Veličenstvo.“

„Ano! Byl jeden sir Peter Broome, který padl na Bosworth Field a bojoval proti mně.“ Král se usmál: „Ty ho náhodou neznáš?“

„Byl to můj otec, Vaše Veličenstvo. Viděl jsem ho zabitého a zabil jsem vraha.“

„Tomu můžu věřit,“ řekl král a podíval se na něj. „Ale proč je syn Petera Brooma, který má na tváři bitevní jizvu, oblečený v kupeckých šatech?“

„Vaše Veličenstvo,“ odpověděl klidně Peter, „můj otec prodal své pozemky a půjčil koruně vše, co měl. A nikdy jsem nepředkládal účty. Takže musím žít, jak nejlépe umím.“

Král se zasmál: „Líbíš se mi, Petere Broome, i když mě samozřejmě nenávidíš.“

„Ne, Vaše Veličenstvo. Dokud žil Richard, bojoval jsem za Richarda. Richard je pryč, a pokud to bude nutné, budu bojovat za Angličana Henryho a sloužit anglickému králi.“

„Dobře řečeno! Možná tě budu potřebovat. Málem bych však zapomněl: takhle za mě budeš bojovat – výtržnostmi v ulicích a hádkami se mnou s mými španělskými přáteli?“

„Vaše Veličenstvo, všechno jsem vám řekl.“

„Slyšel jsem tvůj příběh. Ale kdo potvrdí, že je to pravda? Možná ty, dcero obchodníka Castella!“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Muž, kterého zabil můj bratranec, mě urazil. A moje jediná chyba je, že jsem se chtěla podívat na Vaše Veličenstvo. Tady, vidíte můj roztrhaný plášť?“

„Není divu, že ho zabil kvůli očím jako máš ty. Ale můžeš být zaujatá.“ Král se znovu usmál a dodal: „Jsou ještě nějací svědci?“

Betty už otevřela ústa, ale d'Aguiar postoupil vpřed, sundal si klobouk, uklonil se a řekl anglicky: „Ano, Vaše Veličenstvo. Všechno jsem viděl. Tento statečný pán se ničím neprovinil. Mohou za to

služebníci mého krajana de Ayaly. Alespoň zpočátku. A pak začala hádka.“

Zde zasáhl de Ayala. Stále se hněval a prohlásil, že pokud nedostane zadostiučinění za vraždu svého sluhy, napíše Jejich Veličenstvu, králi a královně Španělska, a informuje je, jak se s jejich lidmi v Londýně zachází.

Při těchto slovech se král zachmuřil. Hlavně si nechtěl kazit vztahy s Ferdinandem a Isabellou.

„Dnes jsi udělal špatnou věc, Petere Broome,“ řekl. „Soudce to bude muset vyřešit. Mezitím bys měl být zadržen.“ A král se otočil, jako by chtěl dát rozkaz k zatčení.

„Vaše Veličenstvo!“ vykřikl Peter. „Bydlím v domě obchodníka Castella v Holbornu a nikde se nebudu skrývat.“

„Kdo se zaručí za to,“ zeptal se král, „nebo za to, že cestou domů nezačneš novou hádku?“

„Zaručím se já,“ řekl D’Aguilar klidně, „pokud mi tato dáma dovolí doprovodit ji domů s jejím bratrancem. Kromě toho,“ dodal tiše, „se mi zdá, že uvrhnout ho do vězení by vyvolalo mnohem větší vzpouru než nechat ho jít domů.“

Král se podíval na dav sledující tuto scénu a četl na jejich tvářích něco, co ho přimělo souhlasit s d’Aguilarem.

„No, markýzi,“ řekl, „spoléhám na vaše slovo a slovo Petera Broomea, že se objeví, když ho zavolají. Nechte tuto mrtvolu v opatství do zítřka, dokud nezačne vyšetřování. Podejte mi ruku, Vaše Eminence, mám mnohem důležitější záležitosti, o kterých s vámi chci mluvit, než půjdeme spát.“

JOHN CASTELL

Když král odešel, Peter se obrátil k lidem kolem sebe a srdečně jim poděkoval. Pak řekl Margaret: „Pojďme, sestřenko. Představení skončilo a tvoje přání se splnilo – viděla jsi krále. Teď, čím dřív se dostaneme domů, tím budu klidnější.“

„Rozhodně!“ odpověděla Margaret. „Viděla jsem víc, než bych chtěla vidět. Ale než odejdeme, musíme poděkovat tomuto španělskému pánovi.“

„D’Aguilara, paní. Prozatím toto jméno stačí,“ odpověděl Španěl laskavě, hluboce se uklonil a nespouštěl oči z Margaretiny krásné tváře.

„Señore d’Aguilare, děkuji vám jménem svým i jménem svého bratrance, kterému jste možná zachránil život. Není to tak, Petere? A můj otec vám bude taky vděčný.“

„Ano,“ řekl Peter poněkud zachmuřeně, „jsem mu velmi vděčný. Co se týče mého života, spoléhám se spíše na vlastní ruce a ruce svých přátel. Dobrou noc pane.“

„Obávám se, señore,“ odpověděl d’Aguilar s úsměvem, „že se ještě nemůžeme rozejít. Zapomněl jste, že jsem se za vás zaručil, a proto vás musím doprovodit k vám domů, abych viděl, kde bydlíte.“

Navíc to bude bezpečnější, protože moji krajané jsou pomstychtiví, a pokud nepůjdu s vámi, mohou vás napadnout.“

Margaret si z Peterovy tváře všimla, že je rozhodně proti takovému doprovodu, a spěšně zasáhla. „Samozřejmě, to je ta nejrozumnější věc. A můj otec by se rozhodl stejně. Señore, ukážu vám cestu.“ A když Margaret přijala ruku, kterou jí galantně nabídl d'Aguiar, rychle vykročila vpřed a nechala Petera, aby šel s Betty.

V tomto pořadí šli přes pole zahalená v blížícím se soumraku, která leží mezi Westminsterem a Holbornem, a ponořili se do labyrintu úzkých uliček. Margaret brzy začala mluvit se svým společníkem španělsky, jazykem, který z důvodů, které budou vysvětleny později, dobře znala. Za ním kráčel Peter Broome ve velmi špatné náladě, v jedné ruce držel skotský meč a druhou podpíral Betty.

John Castell žil ve velkém nepravidelném domě na hlavní ulici Holbornu. Za domem byla zahrada obehnaná vysokou zdí. Před domem byl obchod, sklad zboží a kancelář. John Castell byl velmi bohatý obchodník, který se s královským svolením zabýval vývozem zboží ze Španělska. Jeho lodě odtud přivážely jemnou španělskou vlnu, která se zpracovávala v Anglii, samet, hedvábí a vína z Granady a také vynikající vykládané zbraně z toledské oceli. Někdy se zabýval stříbrem a mědí z horských dolů, protože byl nejen obchodníkem, ale také bankéřem, nebo co to slovo v té době znamenalo.

Nikdo přesně neznal rozsah jeho bohatství. Říkali, že pod obchodem jsou sklepy plné vzácného zboží. Jeho dům se silnými kamennými zdmi a železnými dveřmi, kterými nemohl proniknout žádný zloděj, připomínal vězení. V této velké budově, která byla v

době Plantagenetů opevněným šlechtickým sídlem, byly tajné místnosti známé pouze majiteli. Ani jeho dcera a Peter nikdy nepřekročili jejich práh. V domě bylo značné množství služebnictva, silných chlapů, kteří pod pláštěm nosili nože a dokonce i meče a střežili klid majitelů. Vnitřní pokoje, kde žil sám Castell, Margaret a Peter, byly prostorné a pohodlné, obložené dubovým dřevem v souladu s tudorovskou módou a měly hluboká okna s výhledem do zahrady.

Když Peter a Betty došli ke dveřím, zjistili, že Margaret a d'Aguiar, kteří šli mnohem rychleji než oni, už vešli do domu. Dveře byly zavřené. V reakci na Peterovo poměrně hlasité zaklepaní otevřel sluha dveře. Peter přešel chodbu a vstoupil do síně, odkud přicházely hlasy. Byla to nádherná místnost, osvětlená závěsnými lampami naplněnými olivovým olejem, s velkým krbem, ve kterém hořel oheň. Dubový stůl před krbem byl prostřen k večeři. Margaret, která shodila plášť, se zahřála postavením u ohně a seňor d'Aguiar se pohodlně usadil ve velkém křesle. Vypadal, jako by zde byl pravidelným hostem. Držel klobouk v rukou, opřel se a pozoroval Margaret.

Před ním stál John Castell, mohutný muž kolem padesáti nebo šedesáti, s inteligentní tváří, na níž vynikly ostré černé oči a černý plnovous. Zde byl doma oděn do bohaté košile, zdobenou drahou kožešinou a zlatým řetízkem s drahým kamenem na sponě. Když Castell seděl ve svém obchodě nebo kanceláři, oblékal se jednodušeji než kterýkoli obchodník v Londýně. V hloubi duše však miloval luxus a po večerech, když ho nikdo neviděl, si takovou rozkoš dopřával. Jakmile se Peter podíval do Castellovy tváře, uvědomil si, že je velmi vzrušený. Castell se při zvuku Peterových kroků otočil a

okamžitě ho oslovil s jeho charakteristickou rozhodností a pevností v hlase: „Co jsem slyšel, Petere? Zabil jsi muže před branami paláce? Vzpouora, která málem vedla ke krveprolití mezi Angličany v čele s tebou a strážemi Jeho Eminence de Ayala. Král tě zatkl a tento pán tě vzal na kauci. To je pravda?“

„Ano,“ odvětil Peter klidně.

„Pak jsem mrtvý muž, všichni jsme mrtví! Ó, proklínám hodinu, kdy jsem do svého domu vpustil muže tvého krvežíznivého ražení! Co můžeš říct?“

„Že chci večeři,“ odpověděl Peter. „Ti, kteří začali tento příběh vyprávět, nechť ho dokončí. Mají lepší jazyk než já!“ našťvaně se podíval na Margaret, která se jen smála, zatímco d'Aguiar se důležitě usmíval.

„Otče,“ zasáhla Margaret, „nezlob se na bratrance Petera. Jeho jedinou chybou je, že jeho ruka je příliš rychlá. Byla to moje chyba, protože jsem chtěla jít za králem, ačkoli Peter i Betty byli proti. A pak mě ten surovec,“ a její oči se zalily slzami hanby a hněvu, „popadl a Peter ho srazil k zemi, když zaútočil na něho mečem. Peter ho zabil svou holí a no... pak se stalo všechno ostatní.“

„Bylo to přesně tak!“ řekl d'Aguiar svým jemným hlasem s cizím přízvukem. „Viděl jsem všechno a byl jsem si jistý, že vás Skot zabije. Ano chápu, jak se vám podařilo odrazit úder, ale jak jste ho dokázal zasáhnout, než znovu zaútočil – ach, to je...“

„Dobře,“ skočil mu do řeči Castell. „Nejdřív si dáme večeři a pak si promluvíme. Señore d'Aguiare, doufám, že mi uděláte tu čest a podělíte se s námi o naši skromnou večeři? I když je samozřejmě těžké po královské hostině usednout ke kupeckému stolu.“

„Jste to vy, kdo mi prokazuje tu čest,“ odpověděl d'Aguiar, „pokud jde o hostinu, v souvislosti s půstem je Jeho Veličenstvo velmi zdrženlivé. Skoro nic jsem nejedl a stejně jako Peter mám velký hlad.“

Castell zazvonil na stříbrný zvonek a služebnictvo přineslo bohatou a chutnou večeři. Zatímco ukládali nádobí, obchodník přešel k příborníku zabudovanému ve zdi a vyndal dvě proutěné láhve. Opatrně je odzátkoval a oznámil, že chce pána pohostit vínem z jeho rodné země. Přitom četl modlitby v latině a pokřičoval se. D'Aguiar následoval jeho příkladu a dodal, že je rád, že se ocitl v domě tak dobrého křesťana.

„Kdo jiný bych taky mohl být?“ zeptal se Castell a vrhl na něj pronikavý pohled.

„Nemyslím to špatně,“ odpověděl d'Aguiar, „ale, bohužel, ne každý je křesťan. Například ve Španělsku je mnoho Maurů a... Židů.“

„Já vím,“ řekl Castell, „obchoduji s těmi všemi.“

„Pak jste pravděpodobně byl ve Španělsku?“

„Ne, jsem anglický obchodník. Ale zkuste toto víno, pane, je z Granady a to samo o sobě znamená, že je dobré.“

D'Aguiar usrkl a pak vypil celou sklenici.

„Víno je opravdu vynikající,“ řekl. „Nic takového nemám ani doma ve sklepě.“

„Takže žijete v Granadě, seňore d'Aguilare?“ zeptal se Castell.

„Někdy, když necestuji. Mám tam dům, který mi matka nechala. Milovala toto město a koupila starý palác od Maurů. Chtěla byste vidět Granadu, seňoro?“ zeptal se a obrátil se k Margaret. Vypadalo to, jako by chtěl změnit téma rozhovoru. „Stojí tam

nádherná budova, jmenuje se Alhambra. Je vidět z oken mého domu.“

„Je nepravděpodobné, že ji moje dcera někdy uvidí,“ řekl Castell. „Nemyslím si, že někdy navštíví Španělsko.“

„Nemyslíte, ale kdo to může vědět? Pouze Bůh a jeho svatí.“ D'Aguiar se znovu pokřížoval a začal popisovat krásy Granady.

Byl to úžasný vypravěč s příjemným hlasem a Margaret ho se zájmem poslouchala, zapomněla na jídlo, zatímco její otec a Peter je oba pozorovali. Konečně večere skončila, sluhové uklidili stůl a odešli. Potom se Castell obrátil k Peterovi: „No, teď řekněte svůj příběh.“

Peter mu vše řekl několika slovy, aniž by něco vynechal.

„Nevyčítám ti to,“ řekl obchodník, když Peter skončil, „a chápu, že jsi nemohl jednat jinak. Obviňuji Margaret, protože jsem jí dovolil jít jen s tebou a Betty až k řece a řekl jsem jí, aby si dávala pozor na davy.“

„Ano, otče, je to moje chyba a žádám tě o odpuštění,“ řekla Margaret tak pokorně, že Castell nenašel sílu dceři vynadat.

„Měla bys Petera požádat o odpuštění,“ zamumlal, „vypadá to, že za tento případ půjde do vězení a bude dokonce souzen za vraždu. Nezapomínejte, že to byl de Ayalův sluha, se kterým by náš král nechtěl kazit vztahy, a de Ayala je zjevně dost naštvaný.“

Tato slova Margaret vyděsila. Srdce jí kleslo při pomyšlení, že by se Peter octl ve vězení. Zbledla a oči se jí znovu zalily slzami.

„Och, to neříkej!“ vykřikla. „Petere, musíš se okamžitě schovat.“

„V žádném případě,“ odpověděl pevně. „Vždyť jsem dal své slovo králi a tento cizí gentleman se za mě zaručil.“

„Co dělat?“ zoufala si Margaret; pak se otočila k d' Aguilarovi, sepnula štíhlé prsty a s nadějí mu pohlédla do tváře. „Señore, jste tak mocný a máte vlivné přátele, pomozte nám!“

„Není to, kvůli čemu jsem tady? I když si myslím, že muž, který si může zavolat na pomoc polovinu Londýna, jako to udělal váš bratranec před mýma očima, sotva potřebuje moji podporu. Nicméně poslouchejte mě. Španělsko má zde u dvora dva velvyslance – de Ayala, který je uražen, a doktora de Puebla, přítele krále. Kupodivu de Puebla nemá rád de Ayala. Miluje, ale peníze, které pravděpodobně může dostat. Takže, pokud obvinění nevznese kněz de Ayala, ale de Puebla, který zná vaše zákony a váš soud, pak... rozumíte mi, señore Castelle?“

„Rozumím,“ odpověděl obchodník. „Ale jak mohu podplatit de Puebla? Když mu nabídnu peníze, bude chtít jen víc.“

„Vidím, že znáte jeho lordstvo,“ řekl d' Aguilar suše. „Máte naprostou pravdu, není třeba nabízet žádné peníze. Dar musí být učiněn po obdržení milosti, nikoli dříve. Ach, de Puebla ví, že slovo Johna Castella je v Londýně stejně ceněné jako mezi Židy z Granady a obchodníky ze Sevilly. V obou těchto městech jsem slyšel o bohatství obchodníka Castella.“

Při těchto slovech Castellovi zazářily oči, ale řekl jen: „Možná. Ale jak se dostanu k velvyslanci, pane?“

„Pokud dovolíte, bude to můj úkol. Nyní mi řekněte, jakou částku si myslíte, že je možné pomoci vašemu příteli z problémů. Padesát zlatých?“

„To je příliš,“ namítl Castell. „Mrtvý bastard nemá cenu ani deseti. Útočící stranou byl navíc Skot a nemělo by se platit vůbec nic.“

„Señore, obchodník ve vás promluvil. Jste nebezpečný člověk, pokud si myslíte, že světu by měla vládnout spravedlnost a ne králové. Ten bastard nestojí za nic, ale slovo de Puebla s králem Jindřichem stojí za hodně.“

„Dobrá, nechť je to padesát zlatých,“ řekl Castell, „a já vám předem děkuji za zprostředkování. Vezmete si peníze teď?“

„V žádném případě. Až když přinesu rozhodnutí o milosti. Señore, dám vám vědět, jak se věci mají. Sbohem, krásná seňorito. Kéž se svatí přimlouvají za onoho zesnulého podvodníka, skrze kterého jsem se s vámi seznámil, a žehnej myslí vašeho otce a silným rukou vašeho bratrance. Na viděnou!“ D'Aguiar se uklonil a odešel, následován sluhou.

„Thomasi,“ řekl Castell sluhovi, když se vrátil,

„Viš, jak udržet tajemství. Nasad' si klobouk a plášť a sleduj, kam tento Španěl šel. Zjisti, kde bydlí, a zjisti o něm vše, co můžeš. Pospěš si!“

Sluha se uklonil a zmizel. Castell poslouchal, dokud neuslyšel zvuk zamykání dveří, pak se otočil k Peterovi a Margaret a řekl: „Tato záležitost se mi nelíbí. Cítím, že nám to přinese neštěstí. A tenhle Španěl se mi taky nelíbí.“

„Vypadá jako velmi ušlechtilý gentleman a vysokého původu,“ řekla Margaret.

„Ano, velmi urozený, příliš ušlechtilý. Tak vznešený a tak vysokého původu...“ Castell se odmlčel, a pak dodal: „Má dcero, svou chybou jsi uvedla do pohybu strašlivé síly. Jdi spát a modli se k Bohu, aby nepřišlo neštěstí na náš dům.“

Margaret odešla, vyděšená a trochu rozhořčená – co udělala špatně? A proč tomuto pohlednému Španělovi její otec nevěří?

Když odešla, Peter, který celou dobu skoro nic neřekl, zvedl hlavu a zeptal se přímo: „Čeho se bojíte, pane?“

„Zaprvé, díky této události ze mě vytáhne hodně peněz. Je známo, že jsem bohatý. A vybírání peněz není považováno za vážný hřích. A za druhé, pokud budu odporovat, může to vyvolat otázky.“

„Jaké otázky?“

„Slyšel jsi někdy o nových křesťanech, kterým Španělé říkají Maranos?“

Peter přikývl hlavou.

„Pak bys měl vědět, že Maranos jsou pokřtění Židé. Takže – říkám ti to, protože víš, jak udržet tajemství – můj otec byl Maran. Nezáleží na tom, jak se jmenoval, je lepší, aby jeho jméno bylo zapomenuto. Ale on uprchl ze Španělska do Anglie z důvodů, které se týkaly pouze jeho samotného, a přijal jméno země, odkud pocházel – Kastilie nebo Castell. A protože zákon nedovoluje Židům žít v Anglii, přijal křesťanskou víru. Nehledej důvody, proč to udělal, jsou pohřbeni s ním. Také mě, svého jediného syna, pokřtil. Bylo mi tehdy deset let. Velmi málo se staral o to, zda přísahám při otci Abrahamovi nebo svaté Marii. Stále mám svůj křestní dokument ve své ocelové krabici. Takže můj otec byl chytrý muž a založil si vlastní firmu. Když před pětadvaceti lety zemřel, zanechal mi značné jmění. Téhož roku jsem se oženil s Angličankou, sestřenicí tvé matky. Miloval jsem ji, byl s ní šťastný a dal jsem jí vše, o čem mohla snít. Ale poté, co se Margaret narodila – to bylo před tříadvaceti lety – onemocněla a nemohla se uzdravit. O osm let později zemřela. Pamatuješ si na ni, protože jsi už byl mladý muž, když tě sem přivedla a přiměla mě slíbit, že ti vždy pomůžu, protože kromě tvého otce, sira Petera, nezůstal nikdo z tvé prastaré rodiny.“

Sir Peter, v rozporu s mou radou, vsadil vše na tohoto uzurpátora a podvodníka Richarda, který slíbil, že mu prospěje, a mezitím mu sebral všechny peníze. Tvůj otec byl zabit v Bosworthu, takže jsi bez pozemků, bez peněz a v hanbě, a pak jsem ti nabídl útočiště a ty jsi jako chytrý muž svlékl brnění a oblékl si oděv obchodníka a stal ses mým partnerem v obchodu, ačkoli tvůj podíl na zisku je zanedbatelný. Teď jsi zase vyměnil hůl za ocel,“ Castell pohlédl na Skotův meč ležící na malém stolku, „a Margaret oživila ty hrozné síly, o kterých jsem mluvil.“

„Jak to myslíte, pane?“

„Ten Španěl, kterého přivedla do domu, byl sice příjemný...“

„Víte o něm něco?“

„Počkej chvíli a já ti to řeknu.“

John Castell vzal lampu a odešel z místnosti. Brzy se vrátil a v ruce držel dopis a rozluštěný text napsaný vlastní rukou.

„Toto,“ řekl, „je dopis od mého společníka a příbuzného Juana Bernaldeze, Marana žijícího v Seville, kde se nachází dvůr Ferdinanda a Isabelly. Mimo jiné mi píše: *Upozorňuji všechny bratry v Anglii, aby byli opatrní. Dozvěděl jsem se, že někdo, jehož jméno nemohu uvést ani v kódovaném dopise, je mocná a vysoce postavená osoba, je jedním z nejzarytějších fanatiků Španělska, poslán nebo brzy bude poslán z Granady, kde žil, aby pozoroval Maury, do Anglie jako velvyslanec, aby uzavřel tajnou dohodu s králem. A měl být sestaven seznam bohatých Maranosů, jejichž jména jsou zde dobře známá, aby až nadejde chvíle pro vyhlazení všech Židů a Maranů, mohli být zajati a přivedeni do Španělska k soudu inkvizicí, žádný Žid ani Marano nebudou moci hledat útočiště v Anglii.*

„Myslíte, že d' Aguilar je tento muž?“ zeptal se Peter, zatímco Castell složil dopis a schoval ho do kapsy kabátce.

„Myslím, že ano. Už jsem slyšel, že liška je na lovu a musíme hlídat naše kurníky. Nevšiml sis, že byl pokřtěn jako kněz a jak mluvil o tom, že je mezi dobrými křesťany? Navíc je půst a naneštěstí jsme měli na stole maso, i když ho nikdo z nás nejedl,“ dodal spěšně Castell, „nedržím se striktně nejruznějších církevních pravidel. Španěl si toho všiml a dotkl se pouze ryby, i když vypil hodně sladkého vína. Jsem si jistý, že zprávu o tomto mase pošle do Španělska první kurýr.“

„A pokud ano, v čem je problém? Žijeme v Anglii a Angličané nepodléhají španělským zákonům a zvyklostem. Podle mého názoru se o tom dnes poblíž paláce přesvědčil seňor d' Aguilar. Následků této hádky je třeba se obávat zde doma. A když jsme v Londýně v bezpečí, ze Španělska nám nic nehrozí.“

„Nejsem zbabělec, ale myslím, že nebezpečí je mnohem větší. Papež má dlouhé prsty a mazaný Ferdinand ještě delší. A oba sahají do hrdel a peněženek kacířů.“

„Ale my nejsme kacíři.“

„Ano, asi ne kacíři, ale jsme bohatí a otec jednoho z nás byl Žid. Kromě toho je v tomto domě ještě něco, co by si mohl přát i ten nejvěrnější syn svaté církve.“ A John Castell se podíval na dveře, kterými Margaret odešla.

Peter pochopil – jeho silné ruce sevřely v pěst a šedé oči mu zazářily.

„Půjdu spát,“ řekl. „Chci přemýšlet.“

„Ne,“ odpověděl Castell, „naplň si sklenici a posad' se. Ještě něco ti musím říct. Kdo ví, co se může stát zítra.“

ZAMILOVANÝ PETER

Peter se poslušně posadil do hlubokého dubového křesla u vyhaslého krbu a jak bylo jeho zvykem, tiše čekal, co Castell řekne.

„Poslouchej,“ začal. „Před patnácti měsíci jsi se mnou o něčem mluvil.“

Peter přikývl hlavou.

„O čem jste tehdy mluvili?“

„Že miluji svou sestřenici Margaret a žádám vás o svolení jí o tom říct.“

„A co jsem odpověděl?“

„Že zakazujete náš vztah, protože jste si mě dostatečně neotestoval a ona sama sebe. A také proto, že bude velmi bohatá a vzhledem ke své kráse může počítat s manželem s vyšším postavením, ačkoliv je dcerou obchodníka.“

„No, co dál?“

„A pak už nic.“ Peter se pomalu napil vína a postavil sklenici na stůl.

„Jsi velmi nemluvný člověk, i když jde o lásku,“ řekl Castell a upřeně se na něj podíval svými ostrými očima.

„Mlčím, protože už není co říct. Prikázal jste mi mlčet, tak mlčím.“

„I když vidíš, jak ji tito brilantní lordi požádali o ruku, a ona se rozzlobí, protože nijak neprojevuješ svou lásku a jsi připravený komukoli z nich ustoupit?“

„Ano, i tehdy. Je to těžké, ale mlčím. Nejím váš chleba? Proč bych vás měl klamat a porušovat váš zákaz?“

John Castell se na něj znovu podíval a tentokrát v jeho pohledu byla úcta a láska.

„Nemluvný a přísný, ale upřímný,“ řekl jakoby pro sebe a hned dodal: „Je to těžká zkouška, ale pochopil jsem to a pomohl jsem ti tím nejlepším možným způsobem, poslal jsem tyto její nápadníky – a všichni jsou to bezcenní lidé – do pekla. Teď mi řekni, chceš si ještě vzít Margaret?“

„Zřídka měním svá rozhodnutí a v případě, jako je toto, nikdy.“

„Skvělé! Pak ti dávám svolení zjistit, co si o tom myslí.“

Peterova tvář se rozzářila radostí, kterou nedokázal skrýt. Ale pak, jako by se za tento projev náklonnosti styděl, vzal sklenici a vypil několik doušek vína, než odpověděl.

„Děkuji. Ani jsem se neodvážil na to myslet. Ale abych byl upřímný, sestřenci Margaret se opravdu nevyrovnám. Nemám pozemky, které by mi měly náležet, a nic jsem neušetřil z toho, co mi platíte za mou skromnou pomoc v obchodu. A Margaret je nebo bude bohatá.“

Castellovi se odpověď líbila.

„Ale máš upřímné srdce,“ řekl. „Který muž by v takovém případě mluvil sám proti sobě? Kromě toho jsi urozeného původu a dobře vypadáš; alespoň si to některé dívky myslí. Co se týče bohatství, jak řekl moudrý král našeho lidu, bohatí si často přikládají

křídla a odlétají. Navíc: začal jsem tě mít rád a vážit si tě a své jediné dítě bych raději dal tobě než nějakému šlechtici z Anglie a ... “

„Ani nevím, co říct,“ přerušil ho Peter.

„Nic neříkej. Je to tvůj zvyk a dobrý. Poslouchat. Právě sis vzpomněl na své země v Essexu, v nádherném údolí Dedham, jako by byly ztraceny. Takže jsou vráceny. Před měsícem jsem je koupil a dokonce za vyšší cenu, než bych chtěl, protože o ně měli zájem jiní uchazeči. A právě dnes jsem všechno zaplatil zlatem a dostal jsem účtenku. Je to na tvé jméno, Petere Broome, a ať si vezmeš moji dceru nebo ne, země budou tvoje, až zemřu, protože jsem své zesnulé ženě slíbil, že ti pomůžu, a ona jako dítě žila na tvém hradě.“

Vzrušený mladík vyskočil na nohy a oslovil, jak bylo v té době zvykem, světce, jehož jméno nesl:

„Svatý Petře, děkuji...“

„Požádal jsem tě, abys mlčel,“ přerušil ho Castell, „kromě toho, kromě Boha, musíš děkovat jen Janovi, a ne svatému Petrovi, který neměl s těmito zeměmi nic společného než otec Abraham nebo trpělivý Job. Dobře, ať už s vděčností nebo bez ní, tyto země jsou tvoje, i když jsem ti o tom zatím nechtěl říct. Teď chci něco navrhnout. Nejdřív mi řekni, co si Margaret myslí o tvé kamenné tváři a sešpulených rtech.“

„Jak to mám vědět? Nikdy jsem se jí na to nezeptal. Zakázal jste mi to.“

„Ha! Bydlel bych ve stejném domě, ve tvém věku bych se naučil všechno a bez porušení slova. Povahy jsou však různé a na milence jsi příliš upřímný. Řekni mi, měla dnes strach, když se na tebe ten darebák vrhl s mečem?“

Peter si pomyslel: "Nevím, nedíval jsem se na ni. Podíval jsem se na Skota a jeho meč, jinak bych byl mrtvý já, ne on. Ale Margaret se samozřejmě velmi vyděsila, když ji ten darebák popadl, protože na mě hlasitě volala."

„Tak co? Která žena v Londýně by nezavolala chlapa, jako je Peter Broom, aby pomohl v takové situaci? Dobře, musíš se zeptat Margaret a rychle, jestli najdeš slova. Uč se od tohoto španělského pána – soupej nohama, ukláněj se a lichoť, vyprávěj jí nejrůznější bajky o válce a věnuj básničky jejím očím a vlasům. Petere, nejsi hloupý. Opravdu bych tě v mém věku měl učit, jak se dvořit ženám?“

„Možná, pane. Nic takového neumím a je pro mě těžké číst poezii, natož psát. Ale můžu se zeptat a dostat odpověď?“ John Castell netrpělivě zavrtěl hlavou.

„Zeptej se, pokud chceš, ale nikdy nepřijímej odpověď, pokud je negativní. Raději počkej a zeptej se znovu...“

„A pokud to bude nutné,“ pokračoval Peter, aniž by si všiml, že byl přerušen, „mohu tomu Španělovi zlomit všechny kosti jako větvičky?“

„No, možná to budeš muset udělat, než to všechno skončí. Pokud jde o mě, myslím, že je potřeba mu zlomit kosti. A dělej, ptej se, jak nejlépe umíš. Ale ptej se! Zítra večer chci slyšet odpověď. Je však již pozdě a musím ti ještě něco říct. Jsem v nebezpečí. O mém bohatství se ví i v zahraničí a je mnoho lidí, kteří sní o tom, že z něj budou profitovat. Věřím, že mezi nimi jsou někteří vysoce postavení lidé. Takže, Petere, chci ukončit svou živnost a odejít tam, kde mě nikdo nenajde – do tvého hradu v Dedhamu, pokud mě tam ukryješ. Uplynul více než rok, co jsi se mnou mluvil o Margaret. Sbíráám své

peníze ve Španělsku a Anglii, investuji je po malých částkách do spolehlivých obchodů, nakupuji šperky nebo půjčuji peníze obchodníkům, kterým věřím a kteří mě ani mé blízké neokradou. Pracoval jsi pro mě dobře, ale ty nejsi obchodník, nemáš to v krvi. Peněz máme víc než dost, převedu své podnikání na jiné. Budou v tom pokračovat pod svým jménem, ale na akcie, a dá-li Bůh, strávíme Vánoce v Dedhamu.“

Vtom se otevřely dveře a do místnosti vstoupil sluha, kterého Castell poslal za Španělem.

„Tak co máš?“ Castell se k němu otočil.

Sluha se uklonil a začal vyprávět: „Následoval jsem pána, jak jste mi přikázal, do jeho domu, a on si mě nevšiml. Žije poblíž Westminsterského paláce, ve stejném velkém domě, kde žije velvyslanec de Ayala. Lidé stojící před jeho domem si před ním sundávali klobouky. Pak jsem si všiml, že někteří z nich vešli do krčmy. Sledoval jsem je, objednal si víno a začal poslouchat jejich rozhovory. Španělsky umím dobře, protože jsem pět let sloužil ve vaší kanceláři v Seville. Dnes diskutovali o boji a řekli, že kdyby chytili toho dlouhonožného chlápka, tedy mistra Petera, vypořádali by se s ním, protože je zneuctil tím, že zabil svou holí Skota, který byl jejich šéfem. Začal jsem s nimi mluvit a vydával se za anglického námořníka, který byl ve Španělsku nejednou. Byli příliš opilí na to, aby se mě na něco zeptali. A zeptal jsem se jich na nejvyššího pána, který zasáhl do boje před příchodem krále. Vysvětlili, že se jedná o bohatého pána jménem d' Aguilar, ale bylo špatné mu sloužit během půstu, protože byl velmi přísný v náboženství, i když ve všem ostatním nebyl vůbec přísný. Řekl jsem, že ho považuji za velmi ušlechtilého šlechtice, a pak jeden z nich odpověděl, že mám pravdu

a ve Španělsku není vyšší rod než má tento pán, ale bohužel jeho rodokmen není tak čistý – existuje na něm mancha.“

„Co to znamená?“ zeptal se Peter.

„Toto je španělský výraz,“ vysvětlil mu Castell, „to znamená, že je nelegitimní a že mu v žilách koluje krev Maurů.“

„Pak jsem se zeptal, co tady ten pán dělá, a voják mi řekl, že je lepší se s touto otázkou obrátit na samotného Boha nebo na španělskou královnu. Nakonec mi po další sklenice vína voják řekl, že tento pán většinou žije v Granadě a že když ho tam navštívím, uvidím mnoho krásných žen. A jmenuje se Marquis Nigel. Povídám, že to znamená Markýz Nikdo, na což mi voják řekl, že jsem příliš zvědavý a že přesně to chce říct – nikdo. Okamžitě křičel na své kamarády, že jsem špión a já usoudil, že je čas odejít, protože jsou tak opilí, že by mě mohli zmrzačit.“

„Dobře, Thomasi,“ řekl Castell. „Jsi dnes na stráži? Ujisti se, že jsou dveře zamčené a můžeme klidně spát bez strachu ze španělských zlodějů. Odpočívej, Petere. A stejně přijdu pozdě. Potřebuji napsat dopisy do Španělska, které pošlu s lodí, která odplouvá zítra večer.“

Když Peter odešel, John Castell zhasl všechny svíčky kromě jedné. Se svíčkou v ruce vešel do malého sálu, ve kterém za starých časů, kdy tento dům patřil urozenému šlechtici, byl domácí kostel. Byl tam oltář a nad ním krucifix. John Castell poklekl před oltářem – ani v tuto noční hodinu si nebyl jistý, zda ho něčí oči nesledují – pak vstal, vklouzl za oltář, zvedl závěs a stiskl pružinu ukrytou v dřevěné desce. Dveře se otevřely do maličké tajné místnosti bez oken, skryté v tloušťce zdi. Možná zde kdysi kněz uchovával svá roucha nebo posvátné dary.

Nyní v této místnosti stál jednoduchý dubový stůl se svíčkami, malá dřevěná krabička a několik svitků pergamenu. John Castell padl před tímto stolem na zem a začal se vroucně modlit k otci Abrahamovi. Ačkoli ho jeho otec pokřtil, když byl chlapec, John Castell zůstal věrný svému náboženství. Proto se tak bál o své tajemství. Pokud se to zjistí, zahyne – jeho údělem a údělem jeho rodiny bude smrt, neboť v těch dobách nebylo strašlivějšího zločinu, než modlit se k jinému bohu, než ke kterému svatá církev dovolila modlit se. Po mnoho let však toto riziko podstupoval a modlil se tak, jak se modlili jeho předkové.

Když Castell dokončil svou modlitbu, opustil svou tajnou kapli, zavřel tajné dveře a vešel do kanceláře. Seděl tam až do svítání, nejprve napsal dopis svému příteli do Sevilly a pak jej zašifroval. Zapečetil dopis, zhasl svíčku a šel k oknu sledovat východ slunce. V zahradě pod jeho oknem kvetly bledé petrklíče a zpívali kosi.

„Zajímalo by mě,“ řekl nahlas, „uvidím tyto květiny, až znovu rozkvetou? Cítím, že už se mi smyčka kolem krku stahuje. Cítil jsem to, když se ten zatracený Španěl pokřižoval u mého stolu. No, budiž, budu se snažit skrývat pravdu, dokud to půjde, ale pokud odhalí mé tajemství, nebudu ho popírat. Většina mých peněz je v bezpečí, nikdy se nedostanou k mému bohatství, teď usadím svou dceru – bude v bezpečí s Peterem. Nemusel jsem to odkládat tak dlouho, ale snil jsem o dobrém pro ni – protože jako křesťanka se na to mohla spolehnout. Opravím svou chybu – nejpozději zítra ráno se zasnoubí s Peterem a nejpozději v květnu se stane jeho ženou. Bože mých otců, dej nám žít ještě jeden měsíc v míru a bezpečí a pak mi vezmi život, protože jsem se tě veřejně zřekl.“

Než John Castell odešel do své ložnice, Peter už byl na nohou – ve skutečnosti té noci sotva spal. Jak mohl spát, když mezi západem a východem slunce se jeho osud tak úžasným způsobem změnil? Ještě včera byl jen pomocníkem obchodníka – bylo to vhodné povolání pro muže, který je zvyklý ovládat zbraně a nosit je se ctí? Dnes se z Petera stal gentleman, vlastník rozsáhlých pozemků, které patřily mnoha generacím jeho předků. Včera byl beznadějným milencem, protože v hloubi duše nevěřil, že by boháč John Castell dovolil jemu, chudákovi bez půdy, dvořit se jeho dceři – nejkrásnější a nejbohatší nevěstě v Londýně. Už jednou požádal o jeho svolení, ale jak se očekávalo, byl odmítnut. Jako muž, který drží slovo, Peter Margaret nikdy neřekl jediné něžné slovo, nepotřásl jí rukou, ani se jí nepodíval do očí. Někdy se mu však zdálo, že by jí nevadilo, kdyby něco takového udělal. Možná byla Margaret dokonce překvapená, že to neudělal. Navíc si nyní uvědomil, že i jejího otce překvapila jeho zdrženlivost. Taková byla podivná odměna za ctnost.

Petr Margaret miloval. Od té doby, co si s ní hrál jako kluk, nemiluje nikoho jiného než ji. Ona jediná naplňovala jeho myšlenky ve dne a jeho sny v noci. Byla jeho nadějí, jeho vůdčím světlem. Nebe mu připadalo jako místo, kde bude vždy s Margaret, země bez ní mohla být jen peklem. Jen kvůli ní zůstal v Castellově obchodě, vložil svůj hrdý krk pod jiného obchodníka, zabýval se obchodními transakcemi, poslouchal hrubosti od obchodníků a ušlechtilých zákazníků, přijímal šeky, sjednával a to vše bez sebemenší nelibosti... ač se mu často zdálo, že to nevydrží a hnus k takovému životu ho zabije. Vždyť jen kvůli ní skončil tady, místo aby si daleko odtud mečem prorazil cestu ke slávě a úspěchu nebo si stejným

mečem vykopal vlastní hrob. Tady mohl být blízko Margaret, mohl se ráno i večer dotýkat její ruky, vidět jiskru jejích neobyčejných očí a někdy, když se k němu naklonila, cítit její dech. A nyní se zkouška chýlí ke konci – nebeské brány se mu náhle otevřely.

Ale co když se z Margaret vyklube anděl s planoucím mečem, který mu odepře vstup do nebe? Peter se při té představě zachvěl. No budiž, nebude se jí vnucovat ani volat na pomoc jejího otce. Udělá vše pro to, aby si získal její přízeň, a pokud se mu to nepodaří, požehná jí a nebude ji obtěžovat.

Právě se rozednilo, ale Peter už v posteli nevydržel. Vstal a rychle se oblékl. U otevřeného okna se pomodlil, poděkoval Bohu za všechna minulá milosrdenství a požádal ho o požehnání. Vyšlo slunce a Petera náhle přemohla vášnivá touha být v klíně přírody, sám s oblohou, ptáky a stromy. Koneckonců, narodil se na vesnici a neměl rád město, ale tady v Londýně, ať jdeš kamkoli, všude jsou lidé. Okamžitě si vzpomněl, že teď nemůže chodit po ulicích sám, bez stráží – Španělé ho mohou zmást a překvapit. Zůstává zahrada – může se tam projít.

Peter sešel po širokých dubových schodech, odemkl dveře a ocitl se v zahradě. Přestože zahrada nebyla příliš udržovaná, byla dostatečně velká pro Londýn. Zahrada byla obehnaná vysokou zdí. Jedna z cest vedla ke starým jilmům. Pod nimi byla lavice, neviditelná z oken domu. V létě to bylo oblíbené místo pro Margaret, která také milovala přírodu celým svým srdcem. Zahrada jí přinesla velkou radost – téměř všechny květiny zasadila vlastníma rukama.

Peter se chvíli procházel uličkou. Stalo se, že Margaret, která té noci také špatně spala, se probudila brzy a uviděla Petera přes závěsy okna. Přemýšlela, co dělá na zahradě v tak časnou hodinu a

proč je oblečený ve svém nejlepším obleku. Možná, pomyslela si, jeho obvyklé oblečení bylo roztrhané nebo potřísněné po včerejší potyčce? Pak si Margaret vzpomněla, jak statečně se Peter během této konfrontace choval. Bylo to, jako by to všechno znovu viděla – jak Petrovy silné ruce popadly obrovského rudého darebáka a shodily ho na zem, jak Peter odrážel rány jiskřící oceli pouze svou holí, pak následovala jeho rána a pachatel padl mrtvý .

Ano, její bratranec Peter byl skutečný muž, i když trochu zvláštní.

Margaret si vzpomněla na některé věci, které pro ni byly nepochopitelné, pokrčila rameny a našpulila se. Tento Španěl k ní během jedné hodiny řekl zdvořilejší slova než Peter za dva roky. Španěl je navíc pohledný a působí velmi noblesně. Ale nakonec, Španěl je Španěl a všichni ostatní muži jsou jen jiní muži a Peter je Peter, zvláštní osoba, která se zajímá stejně málo o ženy jako o obchod.

Proč tu ale on, muž, kterého nezajímají ženy ani obchod, žije, pomyslela si. Získat bohatství? Bylo těžké si to představit. Očividně ho také málo zajímaly peníze. V tom všem byla nějaká záhada. Margaret by se moc ráda podívala do Peterova srdce a viděla, co se tam skrývá. Žádný muž neměl právo zůstat pro ni záhadou. Ano, jednoho dne to udělá, ať to stojí, co to stojí.

Margaret si vzpomněla, že Peterovi nikdy nepoděkovala, navíc ho opustila, aby jela domů s Betty, což byla cesta, která, jak pochopila z vypravovaného příběhu své sestřence, když ji svlékala, nebyla potěšením ani pro něj, ani pro ni. Zde by mělo být jasné, že Betty se na Petera zlobila, protože jí jednou řekl, že je krásný blázen, která příliš myslí na muže a příliš málo na své vlastní záležitosti.

Margaret si myslela, že až ten den začal se všemi jeho starostmi, už nebude moci s Peterem mluvit, a rozhodla se, že sejde dolů, poděkuje mu a pokusí se ho přimět, aby si s ní pro jednu promluvil.

Margaret se tedy zahalila do pláště lemovaného kožešinou, přehodila si kapuci přes hlavu, protože bylo docela chladné dubnové ráno, a sešla dolů do zahrady. Když se však dostala do zahrady, Peter už tam nebyl. Margaret litovala, že přišla na zahradu tak brzy, kde bylo ještě vlhko, a začala přemýšlet, jestli už není čas, aby se vrátila. Pak se rozhodla, že by bylo hloupé, kdyby ji někdo viděl, a vydala se po cestě a předstírala, že hledá fialky. Ale nebyly tam žádné fialky. Došla tedy ke starým jilmům v hlubinách zahrady a mezi jejich prastarými kmeny uviděla Petera. Teď pochopila, proč nenašla fialky – Peter je nasbíral. V tu chvíli se dost neobratně snažil svázat je trávou spolu s listy do malé kytičky, v levé ruce držel fialky, pravou tahal za jeden konec stébla trávy, a protože neměl dost prstů na to, aby chytil druhý konec, pokusil se o to Peter svými zuby. Nakonec se mu podařilo uzel utáhnout, ale stéblo trávy se roztrhlo a fialky se rozsypaly. Zde Peter vypustil slovo, které by nemělo být vysloveno ani v soukromí.

„Věděla jsem, že se to stane,“ zvolala Margaret, „ale nikdy jsem si nemyslela, že by ses mohl rozzlobit kvůli takové maličkosti.“

Peter vzhlédl a uviděl Margaret, ozářenou sluncem, svěží a krásnou, jako samotné jaro. Vyčítavě zavrtěla hlavou a tímto pohybem spadla kápě, její rty a oči se rozesmály. Margaret byla tak krásná, že se Peterovi zachvělo srdce, když ji uviděl. Ale při vzpomínce na slova, která mu právě unikla, a na něco, co Castell řekl předchozího dne, zčervenal tak zoufale, že i Margaretiny tváře

zrudly sympatií k němu. Bylo to hloupé, ale Margaret si nemohla pomoci. Peter byl dnes nějak divný a to ji mimoděk znepokojovalo. „Pro koho tak brzy sbíráš fialky?“ zeptala se. „Teď by ses měl modlit za duši Skota.“

„Jeho duše mě vůbec nezajímá!“ zamumlal podrážděně Peter. „Pokud měl tento darebák duši, měl se o ni postarat sám. Fialky sbírám pro tebe.“

Margaretiny oči se rozšířily úžasem. Peter nikdy neměl ve zvyku dávat jí květiny. Není divu, že vypadal tak divně.

„No, tak já ti je pomůžu svázat. Víš, proč jsem vstávala tak brzy? Všechno je to kvůli tobě. Včera večer jsem se chovala špatně. Byla jsem naštvaná, protože jsi mi odporoval, když jsem chtěla jít za králem. Ještě jsem ti ani nepoděkovala za všechno, co jsi udělal, i když hluboko uvnitř jsem ti tak vděčná. Vypadal jsi velmi vznešeně stojící s mečem v ruce, obklopený Angličany. Pojď sem a já ti náležitě poděkuji.“

Peter ze zmatku upustil zbytek fialek. V tu chvíli ho napadla myšlenka a řekl: „Vidíš, nemůžu se k tobě přiblížit. A jestli mi opravdu chceš poděkovat za takovou maličkost, přijď sem a pomoz mi vybrat tyhle fialky, sakra, vždyť mají tak krátké stonky!“

Margaret na okamžik zaváhala, pak přišla blíž, sklonila se a začala sbírat fialky jednu po druhé. Peter je rozházel na docela velkou plochu a zpočátku byli s Margaret daleko od sebe, ale jak bylo fialek čím dál tím méně, přibližovali se. Nakonec zůstala na zemi jen jedna květina a oba po ní sáhli. Margaret popadla fialku a Peter ji popadl za ruku. Narovnali se a jejich tváře byly velmi blízko – Margaretiny oči zářily a Petrovy oči zářily ohněm. Vteřinu se na sebe dívali a najednou ji Peter políbil na rty.